

1)

V NÁDRAŽNÍ HOSPODĚ LÉČÍM SE Z OPICE
absence peněz mi brání zas opít se
prašivá neděle! Mé tělo není s tvým...
procítám v Hyberské před prázdným řeznictvím

Jistě sám ďábel mne poslal sem pro lekci
abych se pobavil dvojitou projekcí
průhledným zrcadlem, sklem, které chvěje se
a za ním pustý krám, Žer, prase, přežer se!

Jako bych v zubech měl hořící zápalku
s úšklebkem cením chrup na svou tvář na špalku
slunce, jak zapadá, barví ji do ruda
a chodci míjej mne s výkřiky o zrudách

Háky mi splývají s budovou nádraží
na prasklou výlohu masařka naráží
a vzhůru nohama leze mi po ksichtě
syčím skrz čelisti: Tady máš, co jsi chtěl!

Konečně vidíš sám, z čeho máš nejvíc strach
ne z rudých cákanců na hloupých sekyrách
máš strach jen ze sebe a ze zla, kterým jsi!
...vůbec si nevěřím a tudíž věřím si

Výklad svým Výkladem zrcadlí muka má
oči si bojácně zakrývám rukama
děším se představy, že bych si s nima sáh
na svou tvář zkroucenou v štítivých grimasách

2)

POKOJEM OBCHÁZEJ POSTAVY
celé davy
kývám jim rukou a šeptám pozdravy...
pokojem obcházej postavy
tíše, jak se sluší...
postavy bez rukou, bez nohou
postavy bez těla, bez hlavy
jenom s duší
jenom s duší...

NEDĚLÁM VŮBEC NIC, CO ZAČAL LISTOPAD
nežiju, nemyslím, chtěl bych jen pořád spát
celé dny sedávám s pohledem do blba
spícího kocoura tu a tam podrbám
a jeho pacička, rozbitá od broků
probouzí ve mně sklon k humánním výrokům:
- jak mohu proboha někoho vůbec hřát
neživé kožichy, stažené se zvířat?!
...kocour mi chápavě přikývne s povděkem
a dál spí, zahříván neživým člověkem...

S VÝRAZEM ČLOVĚKA, KTERÝ MÁ ŽRÁT SVŮJ TRUS
trávím své myšlenky, které mne tráví
kdo stojí v pozadí většiny těch mých hrůz?
jako bych nevěděl, kdo je ten pravý!

Ukaž se, hyeno: kde jsi, ty zvíře zlý?!
škrtnul jsem zápalku a zařval: Tu jsem!
z hlubiny zrcadla mé rysy vyhřezly
gotický maskaron vrhnoucí hnusem

NĚKDY NA TEBE MYSLÍM
když v podzimních ránech
plazím se vlhkým listím
po hrobkách na Olšanech

Občas tě i potkám
když se tvůj obraz nerozdvojí
směješ se mrtvým fotkám
všem, jenom ne té mojí

Jednou ti vyznám lásku
a budeš-li mít zájem
pozvu tě na procházku
urnovým hájem

Zatím mne však drtí
skutečnost tíživá
že ač nejsi po smrti
tak přesto nejsi živá!

3)

PRACH NA ZDECH, KNIHÁCH, UVNITŘ SKŘÍNĚ

prach na mém stole s barvama
i na obrazech, na peřině
jež samým prachem narvaná
se hemží moly, larvama...
prach na klíce (vždyť není kam jít)...
ven z okna místo záclon vlají
jen cáry sítě pavoučí
a prach, ježž mám i na očích
svou silnou vrstvou prozrazuje
věc, jež mi nejvíc k ničemu je
- já s pavučinou v náručí...

ZŘÍDKA TEĎ OPUŠTÍM SVŮJ TEMNÝ PŘÍBYTEK

ven mě to netáhne, radši sám popjím
ruce mám ke stolu hřebíkem přibité
jinak bych zoufale sáhnul hned po pyji
a to mě pokaždé velice vysílí
- zbytečná námaha! Obzvláště visí-li...

BYLO MI DNESKA TAK SMUTNO...

Bylo mi dneska tak smutno z mých vlastních slov
jimiž furt naříkám, jak žiju stěží
tak jsem si v podvečer zašel sám na hřbitov
abych si upřesnil, co je to Nežít

...Chodím a přemýšlím, přituhlo, stmívá se
nemám se k odchodu, postávám před branou
a koukám se strachem na vločky ve vlasech
jestli v nich roztají, anebo zůstanou...

Slyším však hrobníka: - Hej pane, zamykám
mrtví chtěj taky spát, běžte už domů!
...poslušně odcházím, - proboha, ale kam?!
- vracím se k aleji hřbitovních stromů

4)

OTÁZKA VRÁSKAMA

čelo mi brázdí:
jsem tady, nebo tam
nebo zde za zdi?
...není mi pomoci
není mi rady
dál křičím do noci:
kde jsem, jsem tady?
jsem tady, nebo tam
nebo tam za zdi?
do slov se zamotám:
jsem uzel, - z obou stran
buším si na stěny...
nejsem zde ani tam
- jsem do zdi zazděný!

OBUT A OBLEČEN POČÍTÁM MINUTY

- čeká mě příšerná křížová cesta
svjím se u dveří do klubka svinutý
třesu se, potom se, v noci jsem nespál

Z kabátu odlétly zbylé dva knoflíky
sotva jsem oblečen, hned se zas svlíkám
čelo mám do krve rozbité od kliky
- proboha nemohu! Nechci jít nikam!

Někoho uvidět, být viděn kýmkoliv
obojí děsí mě hrůzností stejnou
kéž bych měl vypito aspoň tak pět šest piv
kéž bych měl někoho, kdo by šel se mnou!

Kdybych moh alespoň požádat kohosi
někoho, kdo by se v ulicích nebál
podat mu peníze, tašku a poprosit:
prosim vás, kupte mi naproti chleba!

5)

CHCI-LI ZMIZET BEZE STOPY

nebudu se v řece topit
- uložím svou kůži línou
na dno vany s kyselinou

Zatímco si chystám lázeň
přemýšlím a krotím bázeň:
- jak, až budu rozežraný
vytáhnu pak zátku z vany?

Pomohu si mechanikou!
- spojím drátem zátku s klikou
a jak někdo chytne kliku
pohrbí mě i bez hrobníků

Jsem si jist, že každopádně
zůstane má duše na dně...
já vyteču stokou z vany
duše usne do nirvány

Hovno nelze umýt mejdlem...
to, co není, zničit nejde
jen to nic, co trápí hlavy
kanálem se neodplaví...

NECHTĚ JSEM SE POLIL KAFEM

koncept se svým epitafem
zapomněl jsem jeho znění
a text už je k nepřečtení

Co teď vzkážu příštím lidem
(pokud někdo živý zbyde)?!
že jsem zde žil v sedmém nebi?
- vůbec nikdy jsem tu nebyl!

Něco vzkázat? - Co a komu?!
ty pitomče, směj se tomu!
- u konce až budeš s dechem
skončí s tebou život všechen!

KONEČNĚ VYRAZÍM NA DRÁHU ZLOČINU

nějakou zapadlou poštu si očíhnu
vejdu a zasyčím na ženskou kasy:
Naval sem peníze, nebo ho vytasím!
vím, je to riskantní, může se lehce stát
že zdrhnu s výkřikem: Už mi zas nechce stát!

MARASMUS? ASKEZE?! UŽ MĚ TO NEBAVÍ!

stejně tak celibát, ten mne sral po léta
nevím, proč Březina nezůstal Jebavý
může snad krásnější jméno chtít poeta?

6)

BOŽÍ HOD V CHRÁMU SV. MIKULÁŠE

Chrám, to je budova poměrně stylová
pokud se jednomu zachce „se milovat“
jen jsem se musel vzdát estétských nároků
a spolknout averzi, kterou mám k baroku

Petřín byl pod sněhem a nejsem Eskymák
abych to v šestnácti pod nulou hezky zmák
kostel byl naopak příjemně vyhřátý
... Ježíšek v jeslích spal zahříván zvřřaty

Když jsi se k betlémským jesličkám skláněla
stoup jsem si za tebe a s tváří anděla
stáh jsem ti punčochy, a kabát se sukni
vyhrnul přes boky, abych měl cestu k ní

Kalhotky, ty vem čert, prostě mi vadily
jediným trhnutím vznikly z nich dva díly
čímž jsem si zajistil přístup k tvé sliznici
která již čekala, vlhká i žíznící

Lidé si mysleli, že vzdycháš dojetím
byla jsi dojatá, jenomže pouze tím
že tě má varlata hrála až na pochvě
a úd byl nadoraz (to len Pán Boh vie .)

KRUH KOLEM LŮŽKA KRESLÍM KRÍDOU

tím zkouším čelit svým zlým snům
neb cítím, že zas dneska přijdou
- jak Pegas bych lez na klisnu...
tak přiváží si k penisu
dvě kilovky, ať nezvedá se
- mám dost už těch svých snových lásek
a zrovna dnes chci klidně spát
a žádnou klisnu nelíbat
vždyť chudák postel – stará panna
je ráno celá uslintaná
jak obcházím svůj celibát...

7)

DNES BYLO MI DVAADVACET...

moc šťastně se však netvářím
mám pod nohama další klacek
s hvězdičkou křížek v díři
- blíž ke smrti než ke stáří
blíž do rakve než do kolébky
blíž rozpadu než srůstu lebky
však o to blíže úniku...
je život vskutku „unikum“?!
snad nebude jich probůh více?
mně stačí jeden – zlá lasice
v mém pobořeném kurníku!

DĚSÍM SE KRŮPĚJÍ, JEŽ ZBYDOU VE SNĚHU

bojím se přemýšlet – krvácet na sních
zítra zas rozmotám při trpkém úsměvu
obvazy s otiskem mých dnešních básní

Zítra, než rozmočím ztvrdlý chléb v kafáči
musím se ujistit o dnešní noci
co bylo, přečtu si ze skvrny na fáci
- z bolestí zůstane jen temný pocit

Tak, jak čtou ze sazby pozpátku sazeči
já denně převracím otisk své rány
básně jsou v podivném, neznámém nářečí
- dá se jim rozumět jen když jsou psány...